

Nr. 1

1960

ARICI POCONICI

ALBUM PENTRU CEI MICI
EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA”

Biblioteca Comuna
Timișoara

A/436

BIBLIOTECA MIDELE
TIMIȘ
P-5009-D

CLING! CLING! CLING!

Cling! Cling! Cling! O sănioară
Cîntă prin zăpezi, afară.
Trei nepoți și-o nepoțică
Vor s-o plimbe pe bunică.

Și-i cam greu pîn'la ulucă!
Dar la-ntors cum o să poată
O bunică doar să ducă
Patru nepoței deodată?

Versuri: C. RÎMNIC

Muzică: ANATOLIE BÎRCĂ

Desen: CLELIA OTTONE

FLORI

La Grădiniță-a răsărit o floare.
Unui strungar aș vrea s-o dau în dar.
Dar alți copii în calea mea răsar
Și-același gând îl are fiecare.

Ne cheamă-atunci poienile-n lumină
Și iată-ne cu albe, roșii flori
Și inima de bucurie plină,
În ateliere, printre muncitori.

Pe cel mai harnic am dori să-l știm.
Fruntașă însă e brigada-ntreagă.
Și rîdem fericiți și dăruim
La fiecare cîte-o floare dragă.

PENTRU FERICIRE, PENTRU NOI

Adorm tîrziu printre povești. E seară,
Dar la furnale focul nu s-a stins.
În mină, tatăl meu abia coboară,
Și-aleargă trenuri peste cîmpul nins.

rac țesătorii pinze albe, moi.
Tovarăși trec voioși spre ateliere.
Căci pentru fericire, pentru noi,
Partidul le dă viață și putere

TITEL CONSTANTINESCU

Desen: PLĂCINTĂ C.

Cum a învățat Mioara să numere

Pînă nu de mult, pe strada noastră era un părculeț, unde Mioara venea în fiecare zi cu bunica. Un bloc mare, cu zece etaje, străjuia de o parte părculețul. După colț se afla o altă grădină, grădina mare, cum îi spuneau oamenii.

De dimineață, de cum se spăla și se îmbrăca, Mioara nu mai avea răbdare.

— Hai, bunico, în parc...

Dar într-o dimineață, cînd să intre în parc, ce să vezi? Un gard le stătea în cale. Da'ce gard! Înalt că nu puteai privi peste el.

— Să mergem la grădina mare, a hotărît bunica și a dat să plece, țînîn-

d-o pe Mioara strîns de mînă.

— Stai, bunico, i-a răspuns Mioara. Și, curioasă, s-a smucit și a fugit să se uite printr-o crăpătură a gardului cel înalt. Părcușorul dispăruse! Pe locul unde fuseseră alei și ronduri săpa un fel de lopată mare, mișcată de o mașină. Pămîntul era smuls și aruncat în camioane. O mulțime de oameni munceau ici și colo. În mijlocul lor se afla un tînăr negricios și le arăta ce să facă. Era, pesemne, inginerul, șeful lor.

— Hai, Mioara, hai la grădina mare, spuse bunica. Dar Mioara se uita și se minuna de forfota pe care o vedea.

— Ce faci tu aici, fetițo? a auzit atunci un alt glas. Mioara a întors capul și-a văzut în față pe inginerul cu chipul negricios. Și într-o clipă a și dezlegat sacul întrebărilor:

— Unde-i părcușorul? Ce fac oa-

menii acolo? De ce sapă lopata singură? De ce sînt atîtea mașini? Și încă multe altele. Inginerul a zîmbit și a început să răspundă la întrebările Mioarei:

— Uite, aici vom construi o casă mare cu multe etaje. Și i-a arătat unde. Apoi i-a dat și alte lămuriri. Vrem să terminăm construcția în zece săptămîni, a încheiat inginerul. Tu știi să numeri?

— Știu, s-a lăudat Mioara.

— Și, ca să arate că n-a mințit, a început:

— Unu, doi, șapte, cinci...

— Le cam încurci, nu prea știi să numeri, spuse inginerul. Am să te-nvăț eu. Vrei?

— Vreau! s-a învoit pe dată Mioara.

— În zece săptămîni vom termina construcția cu zece etaje. Atîtea cîte are

și blocul de alături, cu zidul alb înspire noi. Îl vezi?

— Îl văd.

— Mîine vom însemna pe zid atîtea linii cîte etaje vrem să înălțăm. Am terminat etajul întâi, acoperim și linia însemnată cu unu. Am terminat etajul al doilea, va fi acoperită și linia însemnată cu doi. Și așa mai departe... Ai priceput?

— Am priceput, răspunse Mioara. Dar atunci trebuie să vin în fiecare zi să mă uit.

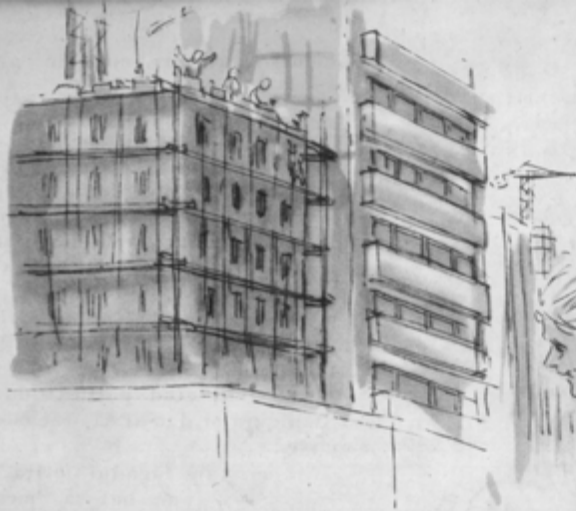
— Poți veni cînd poțestești dacă te lasă bunicuța și dac-ai să stai cuminte leoparde.

— Am să stau, făgădui fetița.

— Acum, hai să mergem, spuse bunica, mulțumind inginerului, și porni spre grădina mare, cu Mioara de mină.

În grădina mare o așteptau prietenele, și prietenii ei cu care se jucase mai înainte în părculeț. Fiecare se grăbea

să-i spună noutatea pe care ea o și aflate! Că pe locul unde fusese pâr-culețul se va ridica o casă mare, mare... Ehe, dar prietenele și prietenii Mioarei nu știau că ea vorbise chiar cu șeful șantierului, care i-a făgăduit s-o în-vețe numărătoarea pînă la zece. Și cite și mai cite.

Copiii ascultau și parcă nu le venea să creadă. Și, pentru ca să nu se indo-iască de spusele ei, Mioara o tot în-treba pe bunică:

— Nu-i așa, bunicuțo?

— Da, așa e, răspundea bătrîna, a spus că te-nvață să numeri, dar numai dac-ai să fii cuminte.

În ziua aceea, în grădina mare, toți

copiii au devenit constructori... Au ridicat un gârduț și-au început să ridice o casă mare, mare...

A doua zi, cînd a trecut cu bunica spre grădină, Mioara a văzut însemnate pe zidul alb zece linii groase, întocmai cum îi spusese inginerul. Iar cînd prima linie a fost acoperită, Mioara n-a mai avut de fel astîmpăr. Și-a adus toate prietenele și toți prietenii să le arate. Iar bunica, firește, se ținea după ea.

Tot așa a fost și cu liniile a doua și a treia, și a patra, și a cincea. Mioara știa acum să numere bine pînă la cinci.

Pentru Mioara devenise lege: în fiecare sîmbătă construcția creștea cu un etaj.

În a șasea săptămînă însă, lucrurile au început să se cam încurce pentru ea. Într-o dimineață, mergînd, ca de obicei, cu bunica spre grădina mare, s-a oprit să privească liniile de pe zid.

— Bunicuțo, azi e sîmbătă?

— Nu, ce-ți veni? E joi.

— Păi, bunico, uite! A fost acoperită linia!

În adevăr, a șasea linie fusese aco-perită cu două zile mai devreme. Pe Mioara însă nimeni n-o putea convinge că n-ar fi sîmbătă. Ea așa știa: în fiecare sîmbătă, construcția creștea cu un etaj.

Inginerul-șef i-a explicat atunci că muncitorii au făgăduit să termine construcția mai degrabă. Și, iată, își

țineau făgăduiala. Din pricina aceasta se încurcase Mioara la numărât. Dar nu-i nimic, așa o să-nvețe și ea mai repede numărătoarea pînă la zece...

Într-un suflet a alergat atunci Mioara să le spună și celorlalți copii vestea cea mare: că o să învețe numărătoarea în mai puțin de zece săptămîni.

Și chiar așa s-au petrecut lucrurile: în numai opt săptămîni, Mioara număra bine pînă la zece...

Iar cînd toată construcția a fost terminată, cînd florile din rondurile părculețului de odinioară se mutaseră toate la ferestre și-și sumeau din ghiveci capetele lor colorate, atunci inginerul-șef a luat-o pe Mioara cu el, a urcat-o în lift și i-a spus:

— Acum să vedem dacă ai învățat bine numărătoarea.

A pornit liftul și l-a oprit la etajul întii.

— Unu, a numărat Mioara.

Liftul a pornit mai sus.

— Doi, 'a continuat ea cînd s-a oprit la etajul al doilea.

— Trei, la etajul al treilea.

Și tot așa pînă la al zecelea.

La coborîre n-a mai fost nevoie să oprească. Începuse numărătoarea de sus în jos și număra fără greș cînd treceau cu liftul printre etaje.

— Acum m-am convins că ai fost o elevă silitoare, a spus inginerul.

Mioara se simțea nespus de fericită. Și la plecare, împreună cu bunicuța, mulțumi tovarășului inginer pentru osteneala pe care și-a dat-o învățînd-o să numere.

ȘTEFAN TITA

Desene: PUIU MANU

Sînt șofer

Tu — tu — tu!
Camionul a sosit...
Un'te duci?

La strungărie,
Pentru frații muncitori
Duc orez și lemnărie.

Tu — tu — tu!
Camionul a sosit...
Un'te duci?
Eu merg la țară,

Pentru frații mei țărani
Duc unelte noi, de vară.

Sînt șofer cutezător.
Nu mi-e frică de furtună,
Munți și ape trec ușor —
Toate-mi lasă cale bună!

YANG SIEN — JANG
În romînește de ION CALOVIA

• ARICI DOGONICI LA MUNTE • *Arici Dogonici la munte* • ARICI DOGONICI LA MUNTE •

• ARICI DOGONICI LA MUNTE •

de IOANA ZAMFIR

Desene: R. DULDURESCU

Vin pe Bistrița domoale
Plute lungi în șiruri albe,
Ce se unduiesc în cale
Ca mărelele în salbe.

Apa saltă-n sus sprintară,
Oglindind în unda ei
Codru-a patriei comoară
Și-nălțimile de stei...

Convorbire

DE
P-5009-D

- Tăticule, privește tu colea!
Pe cer s-a mai aprins o stea
Ia spune-mi mie ce-i cu ea?
- Copile, e o stea și nu e.
E sputnik sovietic și se suie
De pace lumii-ntregi să spuie.
- Tăticule, mai spune-mi: Oare

Pot eu să fac pe el plimbare
Pînă la stele ori spre soare?
- Nu! Soarele-i incins ca un cuptor,
Dar grabnic pregătește-te de zbor
Să fii spre Lună primul călător!

STAN PĂUN

• Arici Pogonici la munte • ARICI DOGONICI LA MUNTE • ARICI DOGONICI LA MUNTE •

Cade-amurgul, line șoapte
Poartă Bistrița ușor —
Lunăcă foșnind în noapte
Ca argintul lucitor...

La Bicăz munții se-nclină
Loc făcîndu-i rînd pe rînd
Din puterea ei, lumină
Va da Patriei curînd!

Hăulesc spre dimineață
Depărtările-napoi
Prind pe malul apei viață
Sate și orașe noi.

Și se face ca-n minune
Bistrița un lac întins,
Rîd plutășii punînd strune
Plutelor de necuprins.

Desene: R. IUSEIN

ce să fie?
ce să fie?

Sus, pe cerul de sineală,
S-a ivit un punct hai-hui,
Nu e vultur plin de fală,
Nici balon de guma nu-i.

Ce să fie, ce să fie?
Mă întreb și mă frământ

Și-l aștept mereu să vie
Mai aproape de pământ.

Parcă-i pasăre — și nu e;
Zboară-ntr-o pământ și cer
Și coboară, și tot suie,
...Asta e elicopter!

CRÎȘAN CONSTANTINESCU

• ARICI POGONICI LA MUNTE • *Arici Pogonici la munte* • ARICI POGONICI LA MUNTE •

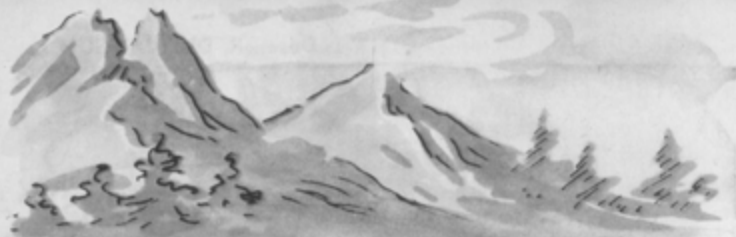

Cresc bustenii grei în stivă
Odihnindu-se din drum —
Sprintenă-o locomotivă
Mai departe-i duce-acum.

Fabrica, pe rînd cum vin,
Îi întâmpină pe-alese,
Scaune să-i facă, mese
Și dulapuri la cămin.

Scaunul, dulapul, masa
Ne-amintesc pădurea dragă
C-au adus în toată casa
Cald parfum de flori și fragă.

Seara, ziua îmi amintesc,
Brațe tari de muncitor;
Apele ce-n zări lucesc,
Duduitul de tractor.

Micul Geolog

Sub stejarii ei bătrini
Și sub lanurile ei,
Țara mea are cărbuni,
Fier și aur, și țiței.

Geolog de ești, se știe
Că prin stinci poți să te uiți,
Să zărești comori în glie,
Să le dărui celor mulți.

MIHAI NEGULESCU

ROBINETUL

Ce voios e robinetul,
cîntă-ntr-una, nu mai tace!
Știi de ce? Îi știi secretul?
Tare-i place să se joace
cu copiii „de-a spălatul”
să le cînte pic, pic, pic,
cu glăsciorul lui peltic.

DAN FAUR

• *Arici Pogonici la munte* • ARICI POGONICI LA MUNTĂ • ARICI POGONICI LA MUNTĂ •

Ce frumos e printre cetini,
Țăpinar să fii, voinic.
Cot la cot cu-atîți prieteni
Să-mpingi bradul ca nimic!

Codrul lin din frunză cîntă,
Vîntul chiuie-n arini,
Țăpinarul se avîntă,
În poiană ard lumini.

Ce frumoasă-i, țăpinare,
Munca ta cu-atîta spor
Cînd auzi spre înserare
Cum ies cerbii la izvor...

JUCĂRIA STRICĂTĂ

Scenariul SEVERIN PICHER

1. Gigel să-și urce vrea pe tobogan
Mașina lui, dar totul e în van.
Că n-o fi camionul năzdrăvan!

Desene R. DULDURESCU

2. Și-atunci, mihnit, Gigel și cu tot zornul
Îi dăte mașinuței cu piciorul.

3. Educatoarea îl certă: „Îți
place!? Mai vor cu ea și
alții să se joace!”.

4. Gigel se întristă și ziua toată
Gîndi la mașinuța lui stricată.
Și noaptea el visă că... dintr-o dată...

5. Șoferul din mașina lui cea mică
A început cu glasul blind să-i zică:
„Hai la plimbare cu mașina, Gică!”

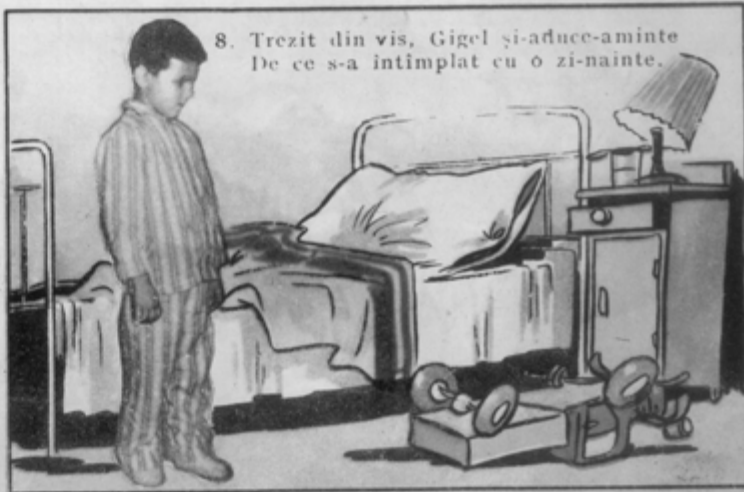
6. Pe străzi mașina-l poartă nebunește.
La fabrica de jucării oprește.

7.

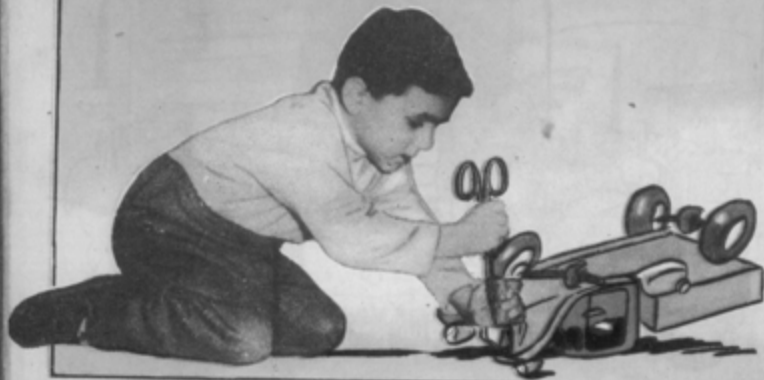
Un muncitor îi spune: „Greu se face
O jucărie bună care-ți place”.

8. Trezit din vis, Gigel și-aduce-aminte
De ce s-a întâmplat cu o zi-nainte.

9. „Repar mașina eu”. Și iată-ncepe.
Dar în zadar... că nu se prea pricepe.

10. „Vrei să-mi repari această jucărie
Pe care am stricat-o?” — „Bine, fie!”

11. Eu ți-o repar, dar vezi ca altă dată
Să n-o mai strici și s-o păstrezi curată”.

12. S-a-ntors Gigel, și grădinița toată
Admiră mașinuța reparată.
„N-o să mai stric nimica niciodată!”

PAGINA Abonatilor

1

4

6

3

5

2

1. Cărbunaru Găbița — raionul Novaci, regiunea Craiova; 2. Cerbulescu Bibică — comuna Ilovăț, Tr. Severin; 3. Ioan Iolanda Ceeilia — Cimpina; 4. Mărăcineanu Mihai — Breaza; 5. Poslusnic Herta — Cimpulung Moldoveneș, regiunea Suceava; 6. Lazar Nelucu — Huedin, regiunea Cluj.

„Arici Pogonici”, album pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar. Adresa: București, Piața Scintei nr. 1, telefon 17.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli până în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste 2 luni.

NUMĂRĂ

Ceștile, dacă socoți,
N-o s-ajungă pentru toți.
Numără-le dacă vrei.

Cîte sînt?
— Sînt numai trei.
Gazda o să dea o fugă

Cîteva să mai aducă.
Numără! Nu te zorește.
Spune-mi, cîte cești lipsese?

Copii, venind la grădina zoologică, am fost rugat să dau de mîncare animalelor.
Dar nu știu de ce animalele nici nu se ating de mîncare. Poate că am incurcat ceva?
Voi ce ziceți?

ARICI POGONICI

La Monumentul Eroilor Sovietici

Ramurile ninse
Suie peste gard.
Iată-aici, nestinse,
Stele roșii ard.
Soarele desprinde
De pe-al iernii prag
Neaua, și de-argint e
Monumentul drag.
Numele eroilor
Nu-l vom ști nicicînd.
Ei prin apa ploilor,

Prin zăpezi și vînt,
Prin cîmpii încoace
Au adus cu ei
Libertate, pace,
Zbor de porumbei.
Cînd prin nea albastră
Ne-adunăm aci,
În cîntarea noastră
Să-i slăvim, copii!

GHEORGHE TOMOZEI

Cine vine la urmă?

de
MIHAI
STOIAN

*Ciudate fapte par să se petreacă
în casa despre care este vorba
în porestea aceasta. Afară ninge,
se aud tropote în curte, glasuri reșele,
iar ușa se tot deschide. De cum
pătrunde careva în odăița cu dula-*

*pioare colorate, pe care sînt desenate
tot felul de animale, o voce întrebă:*

— Tu care ești?

*— Eu? răspunde un glas subțirel
ca un firicel de fum. Eu sînt ursul...*

— Bravo, moș Martine. Te-au

desen: PUIU MANU

poreclit oamenii „greul pământului“, dar tu ai ajuns la vreme.

Iar se deschide ușa.

— Dar tu?

— Eu sînt racul.

— Bravo, „croitorule“. În loc să mergi înapoi, ai mers bine, înainte. N-ai mai zăbovit în drum, ca altădată...

— Eu sînt veverița.

— Bravo, roșcato, ai venit tot la timp.

Ușa, din nou.

— Tu cine ești?

— Eu sînt ariciul.

— Bravo, țeposule, n-ai întîrziat nici o clipă, deși ești atît de încotoșmănit.

— Eu sînt melcul.

— Bravo, gospodarul, cu casa-n spinare. Te-ai dovedit și acum sprinten...

Încăperea se golește treptat, treptat.

Toți trec într-o odaie luminoasă, cu măsuțe și scăunele, și jocuri. Deodată, ușa se crapă, scîrțîie ușor. În prag e cineva.

— Dar tu, întîrziatul, cine ești?

— Iepurele.

Ceilalți rîd cu poftă. Căci, dintre toți copiii, cel mai tîrziu a venit astăzi la grădiniță tocmai băiatul care are desenat, pe dulap, un iepure iute de picior. Ce alt dulăpior să-i dea dacă la ei și ariciul, și veverița, și ursul, și răcul, ba pînă și melcul, vin la vreme?

Întîrziatul își ia inima-n dinți, face doi pași întinși și spune tare, să-l audă toți:

— De mîine-am să fiu iepure, iepure adevărat! Mă credeți, nu?

Și pentru că îl cred cu adevărat, copiii îl poartă la locul lui. Iar educatoarea dă semnul că jocul poate începe. Sînt toți de față!

Uite, pere, uite prune,
Roșcove, gutui, alune —
Și cofeturi în cartoane,
Și o pungă cu bomboane,
Pentru voi le țin pe toate,
Ia și-un pumn de vîel, nepoate!

— Nu iau singur, mi-e rușine,
Dă-mi matală, e mai bine!

.....
Vezi, bunică? Ai pumn mare.
Umple două buzunare.
Pumnul meu e miștel,
Cît de mult să-ncapă-n el?

ȘI NEPOTUL

de ANGELA PLATI

DARURILE

Stau pe-o masă așezate
Trei răzuști desperecheate,
Urși de pîslă și pisici,
Încălțate cu tîrlici,
Avioane cu motoare,
Patru zebre, cinci tractoare
Și vapoare, și păpuși,
Cu jachete și mănuși.

Știi ce meșteri le-au cioplit,
Le-au cusut și migălit?
Frații voștri dragi mai mari,
Pionierii — și în dar
Le-au trimis apoi aci
La căminul de copii.

SABINA POP

Desen: CLELIA OTTONE

Nică cel mic

de GABI AUGUSTIN

Nică este mic,
dar e și voinic.
Are o mașină
Cu bomboane plină;
Faruri și-un motor
Biziind ușor...
S-a oprit mașina
Că n-are benzină?
Înte o bomboană
Și-a pornit în goană!

LA PATINAJ

Scenariu de SANDA MANOS

E gata patinoarul grădiniței și, în pauza mare, nu strică să ne dăm și puțin pe gheață.

Dănuș! Dănuș! îl împie prietenii lui, Radu și Nicu. Hai să te joci și tu. Nu-ți fie teamă, n-ai să cazil
Scăpat de sub braț, ursulețul, care afit așteptase, lunecă pe

gheață. Se clătina puțin, își găsi echilibrul, și apoi —
țin-te joci!

— Ursuleți! Ursuleți! strigă Dănuș, dîndu-și și el drumul pe gheață, încercînd să-l prindă.

Vîji în dreapta, vîji în stînga, îl prinse însă pe Radu, apoi Radu pe el, apoi se luă la întrecere cu Nicu și Olguța, iar pe ursuleț, pas să-l mai ajungi.

...Și jocul deveni și mai vesel, mai ales că patina și Dănuș.

DUREȘ
60

Iată cifra unu: mică,
Firavă și subțirică.

Iar acum priviți și voi
La acest simpatice doi;

Are-n creștet un inel
Și-o codiță după el.

Iar acesta, dragii mei,
Cum se vede, e un trei;

De la un

Hop și dînsul se înfige
C-o pereche de cîrlige.

Mai departe, patru vine;
Asta mina-n șold o ține.

După patru, cinci urmează;
Ia priviți-l cum dansează:

de S. MARȘAK

Brațu-n dreapta l-a zvîrlit,
Și piciorul și-a-ndoit.

Șase are-un cîrligel
Agățat de un inel.

la Zece

În românește de I. BLOCK

Cifra șapte, cum o dai,
Seamănă cu un vătrai.

Suprapui două inele
Și-ai făcut pe opt din ele

Nouă, zic, pe cinstea mea,
Că-i un acrobat sadea;

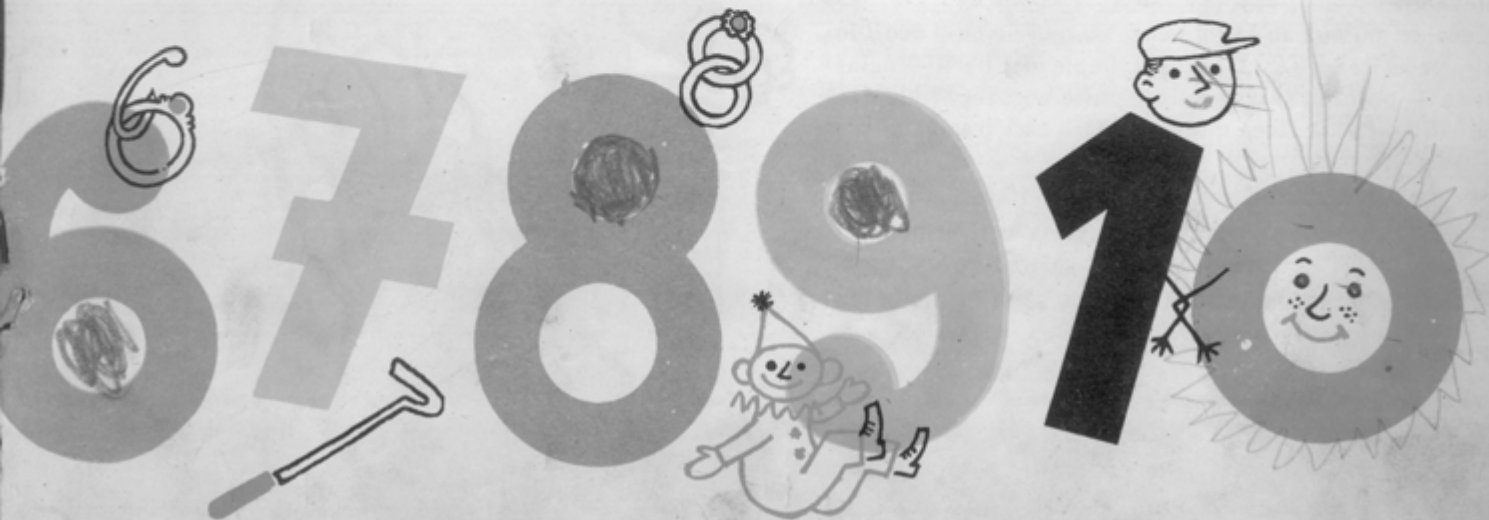
Răsturnat, imediat,
E un șase-adevărat.

Cifra cea ca un „o” mic
Este zero, un nimic.

O fi ea drăguță tare,
Dar n-are nici o valoare.

Dacă însă-n fața ei
Pui un unu, dragii mei,

Ea pe toate le întrece,
Fiindcă-atunci înseamnă
zece.

uniforma

Mirel era un băiețel cuminte și dornic să cunoască multe.

De câte ori urca în tramvai, da fuga de-a lungul vagonului și se cuibărea pe platforma din față.

Aici, Mirel se minuna de dibăcia omului care mînuia tramvaiul. De emoție, uita chiar și să clipească.

Ceea ce nu puteau să înțeleagă cu nici un chip ochii lui vii de veveriță era faptul că niște simple mașinării — numai atîtica — porneau și opreau cogeamite vagoane. Abia dacă omul în uniformă făcea cîteva mișcări, căci tramvaiul o și pornea.

Nici de data aceasta băiețelul nu-și mai afla loc, răsucindu-se și pitindu-se să vadă: nu cumva o fi și altceva? Nemulțumit că nu descoperise „secretul”, intră în vorbă cu vatmanul.

— Nene, zise el, nu te supăra, vreau să te întreb ceva...

— Zi-i, nepoate! răspunse vatmanul scurt, fără să se întoarcă.

— Cum se cheamă mașinăria asta?

— Manivela de reglare!

— Așa? Manivela... — silabisii Mirel, îmbujorîndu-se la față de o bucurie necunoscută.

desen: E. DRAGANOVICI

După un timp iarăși întrebă;

— Dar aia, nene, care sîsîie ca un gîscan?

— Maneta de mers! zîmbi omul în uniformă.

— Aşaa? clătină căpşorul băieţaşul.

Apoi între ei se aşternu tăcere.

Băieţelul se mulţumea numai să urmărească cum omul şi plimba mîinile pe maşinăriile celea ciudate.

Iată că tramvaiul a trebuit să oprească la stop. Vatmanul aştepta să-i dea cale liberă. Dar cum ochiul verde încă nu-şi ridicase pleoapa, omul avu răgaz să se întoarcă spre băieţel. Îl măsură cu privirea, îi zîmbi şi-l mîngîie pe cap.

Băieţelul pe semne atîta aşteptase.

— Nene, mă laşi să conduc şi eu?

— Cum de nu! rîse vatmanul din toată inima. Numai că, vezi dumneata, n-ai uniformă. Şi fără uniformă e greu...

— A! făcu copilul mîhnit. Dacă aş avea, m-ai lăsa?

— Dacă ai avea, atunci s-ar schimba socoteala...

Pe urmă tramvaiul pornî. La staţia următoare ieşi şi mama

şi-l luă pe băieţel de mînă. Înainte de-a coborî, vatmanul spuse glumeţ:

— Nu uita de uniformă, băiete!

Pe drum, mama îl întrebă pe Mirel:

— Despre ce uniformă era vorba?

Băieţelul povesti mamei cît de cumsecade fusese vatmanul.
— Dacă aveam uniformă, adăugă el, ştii, te-aş fi adus pînă acasă!

Mama zîmbi. Pricepuse gluma. Şi ştiind dorinţa copilului, îi spuse:

— Uite, dragul meu, uniforma însemnează că tu trebuie să înveţi mai întîi meseria. Şi meseria cere pricepere şi stăruinţă, că nu tot ce pare uşor e şi uşor de dobîndit. După ce-ai învăţat-o, uniforma vine de la sine...

Mirel o privi cu ochi mari, în care licărea fericirea. Abia acum i se luminau gîndurile! Cînd o să înveţe meserie, atunci are să poarte şi uniformă.

ION CALOVIA

IEPURAȘUL DE LUT

Pe masa mea de lucru se află o jucărie. Un iepuraș.

Astfel de iepurași se găsesc mulți în magazine; unii sînt făcuți din material plastic, iar alții din pînză.

Vreau să vă spun însă că iepurașul din istorioara noastră este altfel decît cei din vitrinele magazinelor. Îmbrăcămintea lui, urechiușele lungi, picioarele, cît și codița scurtă sînt făcute numai din pămînt.

Și dacă vă spun că iepurașul

acesta s-a născut dintr-o întîmplare, nu m-ați crede.

Iată cum s-a întîmplat:

Eram un copil ca și voi de mic și îmi plăceau foarte mult lucrurile frumoase.

Într-o zi, pe cînd stam pe prispă și mă uitam la părinții mei cum frămîntă lut pentru lipit casa, am luat o bucătică de pămînt și am început să-l frămînt între degete.

Și tot frămîntîndu-l așa, am oh-

• ARICI POGONICI PRINTRE COPII LA CĂMIN •

Cu vecina mea Rodica,
Azi volos merg la cămin.
Scările parcă-s nimical
După ea abia mă țin...

Ninge-ntr-una. Stele mici
Zbotră-n aer, licurici,
Curtea-i albă; alb e drumul.
Trece-un tren. Tot alb e fumul...

Trec copiii „Atențiune!”
Scrie pe mașină, mare.
Din claxon toți vor să sune
Și la geam vrea flecare...

servat că el devine din ce în ce mai plastic, numai bun de modelat.

Ce să fac din el, m-am întrebat atunci. Un iepuraș, mi-am zis.

Și-am început să-i modelez capul și corpul iepurașului. Am mai frământat apoi alte bucățele de pământ și i-am făcut picioarele.

Ei, dar au mai rămas urechile!

Le-am modelat și pe acestea, apoi coada, și așa s-a născut iepurașul! Numai că era orb.

Trebuie să-i fac ochii, mi-am zis. Și i-am lipit lateral, puțin mai jos de urechi, două bobite de cărbune.

Acum iepurașul era gata și mă privea cu ochisorii lui negri, parcă speriați și întrebători: „Acum ce-ai să faci cu mine?”

Atunci l-am așezat pe o scindură ca să se usuce și i-am spus: „Liniștește-te, iepurașule!” Și după ce s-a uscat am luat pensula și l-am vopsit în alb și i-am pus și o pereche de mustați.

Acum iepurașul parcă era viu, gata să alerge.

Tata, văzându-l, m-a întrebat curios:

— Unde l-ai găsit?

— Eu singur l-am făcut! i-am răspuns mulțumit că făcusem un lucru atât de frumos...

Aceasta este povestea iepurașului de lăut.

De atunci au trecut mulți ani, iar eu am devenit un sculptor ade-vărat. Acum lucrez, firește, sculpturi

• Arici Pogonici printre copii la cămin •

La cămin ne-nîmpinără
Subțirele, glasuri multe.
Iar Rodica... Ce sprintară!
Fuge. Nu mai vrea s-asculțe.

Joaca, uite cum o fură...
O urmez. Nici nu mă vede.
Către-un urs cu blana sură,
Chicotind, ea se repede.

Vin și alți copii, grămadă,
Chiar și cel mai mic, Andrei,
Fiecare vrea să vadă
Cum „vorbește” ursul ei...

mari, care sînt expuse în parcurile oraşului, dar fiecare lucrare ce o încep îmi aminteşte de iepuraşul pe care l-am făcut cînd eram copil.

De aceea, mă gîndesc că dacă încercaţi şi voi să faceţi ceva, un lucru cît de neînsemnat v-ar părea el, puneţi multă stăruinţă cînd îl lucraţi, căci el vă va aminti mai tîrziu de primul obiect pe care l-aţi făcut cu mîna voastră şi vă va umple inima de mîndrie.

VITACHIS SIVETIDIS

desen: D. ILIESCU

Supărarea lui Gică

Gică-i supărat
(Şi aşa şi este)
Ninge peste sat,
Ninge fără veste.

Cum de nu i-a spus
Neaua c-o să vie,

Din nouri de sus
Şi cu vijelie.

Aşternînd prin glod
Haina ei curată
Şi găsind în pod
Sania stricată.

RUSALIN MUREŞANU

• ARICI POGONICI PRÎNTRE COPII LA CĂMIN •

Ora mesei, uite, vine...
Timpu-aleargă, trece-n zbor,
Cine se spală mai bine
Şi mai lute-n spălător?

Bună-i supa şi friptura
Cînd Rodica te serveşte!
Să-ţi aducă prăjitura
Uite-o! veselă grăbeşte.

După masă, somn şi vise,
Iar apoi din nou la joacă!
Vor din cuburi, pare-mi-se,
Un oraş întreg să facă...

La cămin

de KISS JENO

La căminul
de copii,
în odaia
mare, vii:
scăunașe,
mese mici
și copiii-s
mici aici

În românește de
VERONICA PORUMBACU

Anii însă
trec pe rînd,
pe copii
îi vezi crescînd.
Numai
mobilele-ai
nu mai
cresc,
rămîn tot mici.

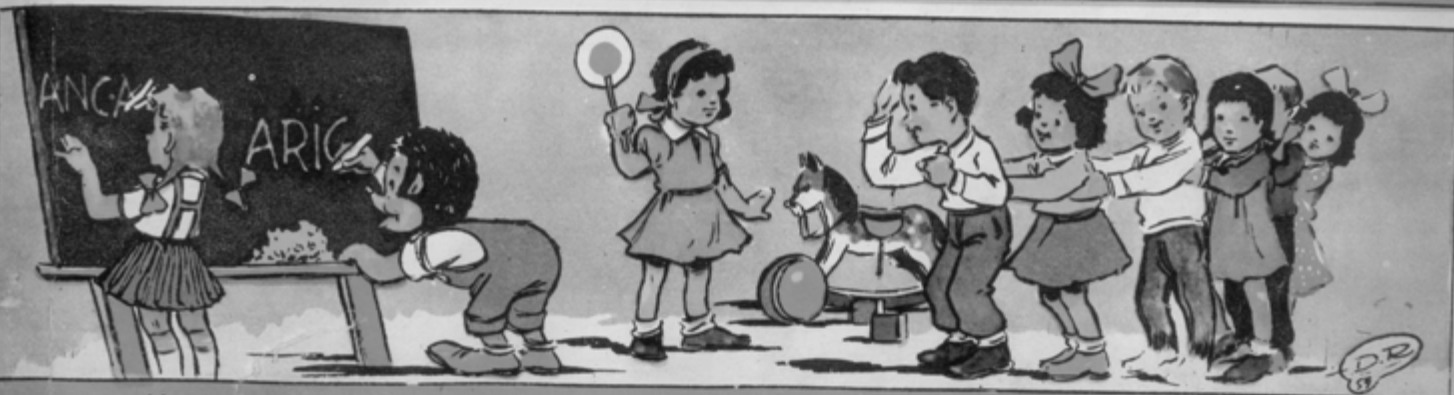

desen: R. IUSEIN

„Arici Pogonici”, al-
bum pentru cei mici,
editat de revista „Lumi-
nița”, apare lunar. Adre-
sa: București, Piața
Scînteii nr. 1, telefon
17.60.40. Abonamen-
tele se fac la oficiile
poștale, factorii poștali
și difuzorii voluntari din
școli pînă în ziua de
23 a lunii, cu deservirea
peste două luni.

Costul
abonamentelor:
3 luni 4,50 lei
6 luni 9 lei

• Arici Pogonici printre copii la cămin •

Mai învăț-o poezie
Sau un cîntec nou repetă.
Și pe tablă Anca-și „scrie”
Numele cu-n virf de cretă.

Șuleră-o locomotivă,
Zeci de capete tresar.
Fiecare-și spune: „Tată
Flueră de pe mărfa”.

Ei de-a trenu-apoi se joacă.
Șef de gară e Rodica;
Și, zîmbind, cînd trenul pleacă,
Ea salută, ca mămica...

IOANA ZAMFIR

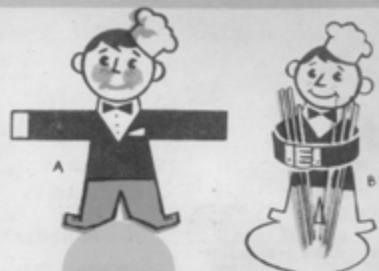
74 Daruri pentru

1. Pentru mama trebuie să pregătiți neapărat un dar. Și, bineînțeles, bucuria ei va fi și mai mare dacă darul va fi lucrat de voi. Ce ziceți de o cutie de lucru? E ușor de făcut. Tăiați șase bucăți egale de carton gros, apoi din același carton tăiați și fundul coșulețului, așa cum este în model, având grijă ca laturile să fie egale cu lățimea cartonajelor. Așa! Acum desenați ce vreți voi pe cartonaje și uniți-le între ele cu un fir gros de ață colorată.

3. Surioarelor și prietenelor voastre pregătiți-le și lor cîte o mică bucurie, ca, de exemplu, un flutureș (A), un buchetel de flori (B) sau o gărgărită (C). Nu aveți nevoie decît de puțină sîrmă subțire îmbrăcată cu ață colorată, hîrtie colorată, bucățele de fetru sau material plastic și cîteva mărgelute. Tăiați-le și uniți-le între ele urmărind modelele noastre.

2. Trebuie să pregătiți ceva și pentru tovarășa educatoare. Bucătarul aceia care ține în brațe scobitorile e foarte drăguț și vesel. Copiați pe un carton desenul A, colorați-l frumos, apoi uniți-i minile în față și îndoiți-i bine rotundul pe care stă, ca în desenul B.

4. Foarte plăcut va fi dacă, alături de celelalte daruri, veți adăuga și cîte un mărțișor pe care îl puteți face din carton colorat sau, cei mai îndemînatci dintre voi, din bucățele de placaj tăiate cu traforajul și apoi colorate cu multă grijă. În afară de modelele date de noi mai puteți face și alte mărțișoare.

ARICI POGONICI

Nr. 3

ALBUM PENTRU CEI MICI

1960

EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA”

La sădit de flori

de SANDA MANOS

Uite-un șir de boboci
Merg încet și legănați.
Nu-s boboci, ci prichindei
În coloană înșirați

Și ce duc cu dîșii oare?
Greble, sape, stropitoare...
Prima floare în grădiniță
O sădește Mihăiță.

Ilustrații: CLELIA OTTONE

GHEORGHE TOMOZEI

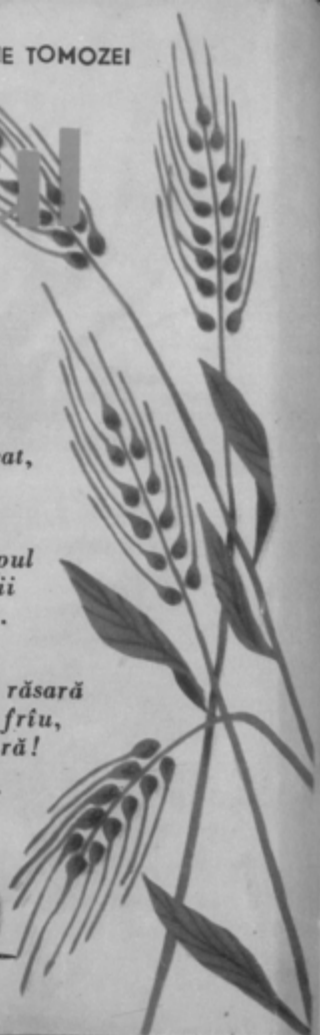
Grîu

Pe cîmp, spre rîu,
Abia zărit,
Bobul de grîu
A răsărit.

Te-am așteptat,
Spic plăpînd,
Tractoriștii-au vegheat,
Și apoi curînd...

Agronomii
Au împrejmuț cîmpul
Și au îmbrăcat pomii
Toamne de-a rîndul.

Acum, bob de grîu,
Spune fraților tăi să răsară
Și singuri, fără de frîu,
Să alergăm spre Vară!

NIMENI NU MAI ESTE MOFTUROS LA MÎNCARE

venit primăvara! Pomii nu au înflorit încă; doar cîte un cireș mai grăbit, are printre mugurii de pe creangă și cîte o florică albă. Și cel mai sigur semn că vine primăvara e că și copiii din cămin au ieșit afară la joacă.

Iată-i prin curte. Fetițele își plimbă păpușile; unele sar coarda, iar băieții se joacă cu mingea, cu cerul sau de-a caii.

Deodată, din fundul curții, vin în fuga mare Mihnea și Gheorghiță.

— Voi știți ce se face la grădina

de zarzavat? vorbesc amîndoi deodată. Muncă voluntară!

— Hai să vedem și noi.

S-au oprit la gardul mic care desparte grădina de zarzavat de restul curții. Acolo tovarășa Paraschiva, bucătăreasa, și cele două tovarăse îngrijitoare, Ilinca și Maria, săpau pămîntul, îl răscoleau cu lopata și îl așezau în straturi lungi și drepte.

— Ce faceți, tovarășă Paraschiva, aici?

— Ia, ne-am gîndit să aranjăm grădina. Aici o să punem morcovi și pătrunjel, dincolo ceapă și să-

lătă. Iar în pătratul ăsta vom răsa mai tîrziu roșii și ardei. Să avem zarzavat proaspăt chiar din grădina noastră.

Copiii au privit îndelung. Apoi au plecat pe rînd, la fel de grăbiți pe cît au venit.

Nu știu ce-au vorbit cu tovarășa educatoare, dar după vreo jumătate de oră printre straturile abia săpate se și adunaseră copiii. Erau îmbrăcați în șorturi albastre... Micuți și drăguți ca primele floricele de primăvară.

— Așa-i bine, tovarășă Maria? Tovarășa Maria venea repede.

Se uita dacă micuțul a aranjat corect sămînța și încuviința dînd din cap. Cînd stratul era gata semănat, alți copii veneau cu gălețele și stropeau. Toți erau silitori și foarte atenți. Doar acuma nu se jucau. De felul în care ei au lucrat depinde ce rezultate vor avea. Dar erau tare curioși și se mirau:

— Cum, tovarășă educatoare, din ceapa asta mică și uscată o să iasă o ceapă nouă? Cu trunze verzi?

— Și din semințele astea, salată? Și de aci chiar morcovi?

— Da, dragii mei. În pămînt, la căldură și la umezeală, sămînța

va încolți, adică va ieși din ea mai întîi un lîricel mic, ca cel de iarbă. Apoi, ajutat de noi și de căldura soarelui, el va crește. O să vedeți voi. Vom veni și le vom uda zilnic. Vom îndepărta buruienile, și cînd răsadurile vor fi destul de mari le vom rări ca să aibă loc să crească în voie. Și sînt sigură că prima salată pe care o vom mînca-o de aci o să fie și mai gustoasă, fiindcă voi singuri ați îngrijit-o.

.....
Cu muncă și veselie timpul a trecut repede. Se servește masa de prînz. Printre mesele micuțe din

sufrageria căminului trec mereu tovarășele Maria și Ilinca de la bucătărie. Cînd ajung la fereastra prin care tovarășa Paraschiva le dă mîncarea strigă:

— Încă o dată felul doi. Mai vrea și Monica triptură.

— Și pentru Tonel.

— Și Gheorghită mai repetă. Ce-o fi cu copiii noștri azi de le este așa foame?

Tovarășa Paraschiva aranjează farfuriile și zîmbește:

— Eu știu! Drăguții de ei au lucrat la grădină și atunci cînd muncești nu mai faci molturi la mîncare!

Bănuțul

Auzise și Dănuț
Că un ou e cu „bănuț”
Și credea că oul moale-i
Pușculiță cu parale.
Avea ca vreo șase ani
Și visa să stringă bani,
Socotind pe uși, cu cretă,
Cît costa o bicicletă.
Scormonind pe la găini,
Pe subt cloști și prin vecini,
A stricat, pe neștiute,
Oună cam vreo două sute.
Dar s-a pus plingînd să zbiere,
De necaz și de durere,
Ce-a pierdut și ce-a găsit.
Că s-a mai și mîzgălit
Cu albuș, cu gălbenuș,
De atunci și pîn' acuș

N-a ajuns să se mai spele,
Că intrase mîzga-n piele.
A răcnit și-a mai țipat
Că măcar nu le-a mîncat,
Fierte, ochiuri sau răscoapte.
La catelele cu lapte.
El crezuse, băietanul,
Că bănuțu-i gologanul
Sau un leu frumos și nou
Pus cumva în orice ou.
Nu știa că-i stă pe fund
Oului un gol rotund
Pentru plod și pentru pui,
Cînd ia trup făptura lui.
Că subt coaja strînsă caer
Stă păstrat un pic de aer,
Ca, trezit din nesimțire,
Puiul mamei să respire.

u n d a r m i n u n a t

de ANGELA PLATI

Ilustrații: PUIU MANU

M-am gîndit multă vreme ce dar aş putea să-i fac mamei de 8 Martie. Un dar care s-o bucure mult, mult de tot. L-am întrebat și, pe tata. „Ghicește ce-și dorește mama de ziua ei—mi-a răspuns. Și, pe urmă, ne sfătuim noi”.

Ușor de zis. Ca și cum mama ar spune toată ziua: „Aș vrea un semn de carte” sau „Aș vrea un album cu desene colorate”. Mama mai mult spune ce nu-i place decît ceea ce-i place. Uite, de pildă, curtea.

De curînd ne-am mutat în blocurile construite de uzina unde lucrează tata. Blocurile se înalță de jur împrejur, iar la mijloc e o curte mare. Cît o împărăție de mare. Acolo ne jucăm noi, copiii.

Numai că mamei nu-i place. Mereu zice: „Asta e curte? Trebuie să punem cu toții mîna și să facem

un lucru frumos, încît să ne facă cinste cînd vine cineva la noi.”

Curtea și iar curtea. I-am spus și tatii, seara, cum a intrat pe ușă. Și deodată el m-a luat în brațe și m-a ridicat pînă în tavan. „Bravo, Nicușor! Mi-ai dat o idee grozavă! Să vezi ce-o să se bucure mama!”

Ce picioare sprintene a avut ideea noastră! Într-o clipă a fost la Adrian, la Gicu și la Alexandru. Alerga-n sus și-n jos pe scări și bătea la orice ușă îi ieșea în cale. „Toc! Toc! Toc! Deschideți, vă rog! Unde-s copiii? Vreau să leșoptesc ceva!” Și zbura

mai departe. De atîtea șoapte, blocul zumzăia ca un stup.

...A doua zi stăteam în curte cu un pomișor în brațe și așteptam ca tata să termine de săpat. Și Adrian, și Gicu,

și Alexandru erau aici. Și mulți alți copii. Toți prietenii noștri erau aici și fiecare ținea un pomișor în brațe. Al meu era puțin mai înalt ca mine, subțirel ca un băț și tare plătind. „Mititelul de tine, de ce ți-e frică? N-o să fii singur. Cîți copii în bloc, atîția pomi în curte. A, ți-e teamă să nu te rupă cineva? Haide, haide, nu mai tremura. O să vă purtăm de grijă. Îți vom pune o tăbliță de lemn, și pe ea tata va scrie: 8 Martie.

Spune și tu: cine ar putea să facă vreun rău unor pomișori atît de dragi?”

Și cînd au fost plantați toți pomișorii, noi, copiii, am mers și am chemat fiecare pe mama sau pe sora noastră. „Iată darul nostru pentru 8 Martie” — am spus noi în cor...

Nu-i așa că a fost un dar minunat?!

Surpriza

Am luat din poieniță ghiociei
Aduși de primăvara timpurie
Sînt albi și mari, și mama nici nu știe
Că-acesta-i darul meu de ziua ei.

Surpriză-i fac, de-aceea nu i-am spus,
Și-abia aștept s-o văd intrînd în casă
Că o să fie tare bucuroasă
Și-o să mă-ntrebe: Cine i-a adus?

M. CĂLIN

Mare cînd voi fi

AURELIA ONCESCU

Șarja sare tumultoasă
Peste jgheaburi în tipar,
O văpaie luminoasă
Parcă-i soarele de jar.

Tata iute-l urmărește
În vârtejul luminos,
Pune cangea-l domo-
lește

Și-l oprește-acolo jos.

Mi-e atît de drag aci,
Sub văpaia de cuptor,
Mare, mare cînd voi fi
Mă fac și eu turnător.

Ilustrație: COCA CREȚOIU ȘEINESCU

PAIȚA îngîmfată

de GABI AUGUSTIN

C e a văzut oare Luna de-i place să privească atît de mult în vitrină? N-ați vrea să ne apropiem și noi, să vedem?

— Ei! Dar ce-i aici? Țara basmelor?

Nu! e un magazin cu jucării. Păpușile se distrează. Uitați-vă acolo la soldatul acela chipeș cum joacă cu o fetiță cu coade negre!

Priviți acum și colo, sus pe raft. Îi vedeți pe Kiki, paița, și pe ciobănaș? Parcă s-ar certa. Tii, ce furioasă e paița! Și cum îl împinge cu mîinile pe ciobănaș.

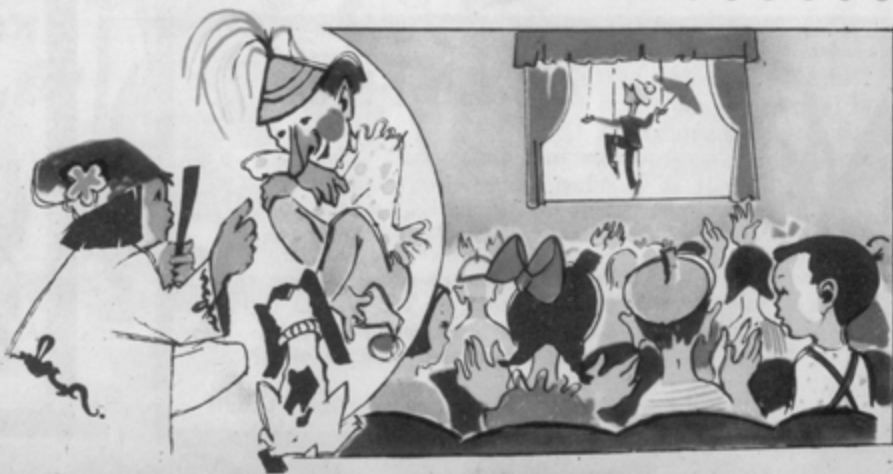
— Ce te vîri așa? spune ea ciobănașului. Vrei să-mi murdărești hainele scumpe?!

Indignat de îngîmfarea paiței, cățelușul începu să latre.

— Las-o să vorbească, Azor, spuse ciobănașul. Așa sînt toți îngîmfații. Asta îmi aduce aminte de cînd eram și eu îngîmfat, ca ea, și mă rușinez și mai mult de purtarea mea de atunci!

Desigur că din această cauză toate păpușile mă disprețuiau. Dar ce-mi păsa mie?! Copiii veneau la teatru, mă aplaudau și rîdeau de năzdrăvăniile mele și nici o piesă nu se juca fără mine.

Într-o seară, împreună cu celelalte păpuși, am fost dus într-o mașină cu care trebuia să plecăm în alt orașel. Și mai erau acolo și multe alte păpuși pe care nu le mai văzusem niciodată. Văzîndu-mă atît de elegant, acestea începură să-mi admire hainele, copleșindu-mă cu laude. Vă închipuiți ce ocazie strașnică pentru mine! Mă um-

Și, fiindcă noaptea e lungă, am să vă povestesc cum a fost: Tatăl meu, începu ciobănașul, a fost un vestit meșter de păpuși. Și astfel, printre multe păpuși făcute de el, mă aflai și eu. Și mă îmbrăcase cu haine din cea mai scumpă mătase. Iar eu eram atât de mîndru de acest lucru încît nu-mi ajungeai cu prăjina la nas. Într-o zi, am fost dus la un teatru de marionete. Acolo devenii curînd și mai îngîmfat și nu mă mai uitam la nimeni.

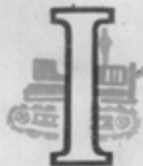
flam în pene ca un curcan. Deodată, mașina trecu un hop și răsturnă păpușile unele peste altele. Eu, care din îngîmfare stăteam deoparte, la margine, căzui și nimerii într-o băltoacă în mijlocul drumului, în ploaie și frig. Era noapte, tîrziu, și zadarnic strigam după ajutor, căci ploaia acoperea strigătele mele, iar mașina se depărta tot mai mult...

— Oaac! oaac! se auzi deodată în preajma mea. Cine-mi tulbură somnul? Cine ești? întrebă o broască.

— Eu? Eu sînt vestita paiată Toto!
 — N-am auzit niciodată de tine.
 — Cum se poate? întrebai revoltat. N-ai auzit de Toto, cea mai frumoasă paiată? De ce rîzi?!
 — Ești atât de urîtă încît s-ar speria și copiii mei, broscuțele, de te-ar vedea. Privește-te numai în balta de colo. Ei, așa-i?

A doua zi trecu pe acolo ucenicul meșterului meu. Desigur, venise să mă caute, îmi spusei. Băiatul se aplecă curios asupra mea, dar imediat mă dădu la o parte cu piciorul.

Ionel locuia cu părinții într-o casă așezată la marginea satului. Dincolo de drum începea câmpul întins, unde colectiviștii semănau într-un an porumb, în altul grâu sau floarea-soarelui.

Zăpezile se topiseră de mult, și pământul aburea încălzit de soarele primăvăratic. Din zori și până noaptea târziu, pe întinsul câmpului vecin duduia tractorul. Motorul lui puternic păcănea, plugurile lucitoare răsturnau brazdele negre și reavăne una după alta.

Ionel și TRACTORISTUL

de GEORGE NESTOR

Ionel asculta cu bucurie umbletul tractorului. De câte ori se întorcea de la grădiniță, trecea drumul în marginea arăturii proaspete și urmărea atent roatele mari, smuciturile puternice ale tractorului la cotituri, pământul adânc răscolit.

Tractoristul era un flăcău înalt și chipeș. Umbla îmbrăcat într-o salopetă și pe cap purta o bască neagră. De câte ori trecea pe lângă Ionel, tractoristul întorcea o clipă fața spre dinsul și îi zîmbea. Avea niște ochi mari, cu privirea limpede. Obrazul lui însă era plin de praf.

Ionel îl îndrăgise pe tractorist. Îi admira îndemînarea cu care mîna mașina

— Ce paiată urită și murdară, spuse el. Dar deodată se întoarse și, luîndu-mă de jos, din noroi, începu să se uite la mine mai cu atenție:

— Ia stai. Aș putea totuși face ceva din paița asta murdară. Tocmai îmi spunea meșterul să-i cioplesc un ciobănaș. I-aș mai tăia puțin din nas, i-aș pune o mustăcioară, o căciulă țuguiață, și ciobănașul e gata!

Băiatul se ținu de cuvînt. Și așa, dintr-o paiată murdară și

aceea grea de oțel, îi plăceau zîmbetul lui prietenos și ochii cu privirea caldă. Dar nu-i plăcea praful de pe fața flăcăului. Și nu-l văzuse niciodată pe tractorist altfel. „Se vede că așa umblă mereu” — gîndi Ionel.

Într-o seară, în casa părinților lui Ionel a intrat un om tînăr de tot și, îndată după ce a trecut pragul, a început să vorbească repede și să zîmbească de parcă ar fi fost o rudă sau un prieten bun. Ionel nu-l cunoștea, dar se simțea atras de înfățișarea și felul său de a se purta.

Și totuși chipul acela îi era cunoscut de undeva. „Nu cumva o fi tractoristul?” —

s-a gîndit la un moment dat Ionel. Nu, asta nu se putea. Semăna oarecum, dar nu putea fi el. Tînărul din casă era cu părul blond, alb la față, bărbierit proaspăt și cu mîinile curate. Haina era de asemenea curată, iar cămașa strălucea de albă. Și apoi tractoristul arăta mai voinic, mai gras; pe cînd acesta era mai subțiratic.

După ce musafirul a plecat, Ionel a întrebat:

- Tăticule, cine era tovarășul acela?
- Nu-l cunoști?! Toată ziua te uiți după el.
- Nu, nu-l cunosc.
- Era tractoristul.

urîță, el făcu un ciobănaș chipeș și curat. Acum, în acest magazin, aștept să vină un copil cuminte să mă ia cu el.

Kiki, paiata, rămase un timp tăcută, apoi spuse:

— Îți mulțumesc, ciobănașule, pentru învățătura pe care am desprins-o din povestea ta.

Și, ca niște buni prieteni, paiata și ciobănașul se așezară de astădată în raț, fără să se mai certe.

— Tractoristul?! s-a mirat Ionel. Dar tractoristul e mînjit de ulei și praf.

Tatăl a ris:

— E mînjit numai la lucru. Dacă stă tot timpul în praf și mîină tractorul pe cîmp, cum vrei să fie? După ce isprăvește munca se spală, se schimbă de haine, de ghețe.

— Și se poate face așa curat, așa de frumos?

— Vezi bine că se poate.

Ionel a căzut pe gînduri.

A doua zi s-a întîmplat că educatoarea a adunat toți copiii, i-a dus în spălător și le-a spus:

— De azi înainte, copii, fiecare dintre voi va avea la prosopul lui cîte un semn, pentru ca fiecare să și-l cunoască.

Educatoarea a deschis o cutie de carton.

— Am aici mai multe figuri colorate. Vom prinde lingă fiecare prosop cîte una din figuri: animale, păsări, plante și lucruri.

Copiii se bucurau de cele ce le spunea educatoarea. Fiecare va avea cîte o poză lingă prosopul lui.

— Sandule, a întrebat educatoarea, tu ce figură vrei să ai?

— Eu vreau un porumbel!

— Și de ce vrei porumbel?

ARICI / POGONICI / PRINTRE COLECTIVISTI

De sub zăpezi sfios s-a înălțat
Un ghiocel muiat în stropi de soare,
Iar S.M.T.-ul astăzi la arat
Pe cîmp și-a scos întiile tractoare...

Se vād pe cer, în unghi, venind cocoare
Și prima barză-a poposit în luncă.
Brăzdat e cîmpul larg, fără răzoare,
Și-n el colectivității boabe-aruncă...

Pămîntul va rodi sămînța vje,
S-or legăna în vînturi mări de grîu,
Și într-o zi de vară, aurie,
S-or revărsa-n hambare ca un rîu...

Șoseaua către sat mă duce-n grabă,
Respir cu poftă aerul curat,
Mă simt puternic și-aș porni la treabă
Cu tractoriștii-alături la arat.

Colectiviștii darnici mă îmbie
Să gust din piinea strînsă-acum un an,
Să-ncerc dulceața vinului din vie
Și perele, și mărul ionatan...

Din grajd, ies caii coama scuturînd,
Se sperie găinile și fug.
Iar doi școlari prin curte căutînd
Fier vechi găsit-au într-un colț un plug.

— Ca să fiu curat ca și el.
 — Bine. Am un porumbel. Poftim.
 Nelu, tu ce vrei?
 — Eu vreau o veveriță.
 — De ce?
 — Pentru că-i drăguță.
 — Bine. Tu, Victoraș?
 — Eu vreau un pisic, pentru că acasă
 nu avem nici unul.
 — Dar tu, Ionel?
 Ionel a roșit, a privit la educatoare
 timid și a spus:
 — Eu aș vrea un tractor.

— Vrei să te faci tractorist?
 — Nu știu.
 — Atunci de ce vrei tractor? a vrut să
 afle educatoarea.
 — Ca să fiu curat ca tractoristul.
 — Tractoristul e mînjit de unsoare,
 tovarășă educatoare, a zis cineva.
 — Da, el e mînjit cît muncește, cît
 umblă la motorul tractorului și-i la cîmp,
 spuse Ionel. Iar eu vreau să fiu curat ca
 tractoristul după ce se spală și se schimbă
 de haine...
 Educatoarea a zîmbit și a prins lîngă
 prosopul lui Ionel un tractor de hîrtie,
 colorat.

Ilustrații: N. ZAMFIR

ARICI / POGONICI / PRINTRE COLECTIVISTI

Un altul, Ionică, cel mai mic,
 S-a cocoșat pe lemne-n vîrf de stivă
 Și strigă-n gura mare (ce să zică)
 Că-i paznic el acum la colectivă.

Maria și bunicul în grădină
 Pun flori să înflorească peste vară,
 Le toarnă apă-ncet la rădăcină
 Și de gîrduț le leagă-n sus pe sfoară...

E primăvară-n sat și peste cîmpuri,
 Și-n sufletele noastre-i primăvară.
 Iar zboară codobatura pe dîmburi,
 E primăvară peste tot în țară.

IOANA ZAMFIR

Ilustrații: M. STOICA

PĂLĂRIA și BAMBUSUL

de MIHAI STOIAN

Ilustrații: CLELIA OTTONE

De mic copil, fiecare chinez își are pălăria lui din pai de orez. În țara Soarelui-Răsare e cald, și nimic nu-i mai răco-

ros decât paiul acesta, care, cât trăiește, soarbe atîta și atîta apă. De aceea, micii chinezi poartă cu plăcere pălăriile țuguiate și rotunde și cu greu s-ar despărți de ele.

Pe băiețelul cu ochi oblici și obraji galbeni l-a rugat să se lipsească de pălăria sa din pai de orez un pui de bambus care creștea în ograda lui.

— Numai pînă cresc mai vinjos... Acum, dacă-s mic și plăpînd, arșița nu-mi priește...

Băiețelul i-a împlinit ruga, deși soarele dogorea. Cu pălăria în vîrf, bambusul sălta, sălta de la pămînt.

Iar a doua zi de dimineață, cînd băiatul a pășit în bățutura casei, ia pălăria de unde nu-i!

— Am rămas fără ea, oftă copilul. Ieri bambusul părea pitic și acuma e uriaș.

Pălăria rămăsese tot în vîrf, doar copăcelul se înălțase prea mult. Bambusul auzi spusele băiatului și nu le lăsă fără răspuns:

— N-ai de ce te plînge, prietene. Acum sînt destul de mare ca să te feresc eu însumi de arșiță. Stai aici, la umbra mea, și răco- rește-te!

Băiatul i-a ascultat îndemnul. Și iată cum a ajuns ca un mic chinez cu ochi oblici și obraji galbeni să se joace la umbra unui bambus cu pălăria din pai de orez în vîrf.

CEASORNICUL

JAN ČAREK

Strașnică minunăție:
Am pe masă o colivie
Cu o păsărică-n ea
Și țin tare mult la ea.

Cîntă-ntr-una subțirel
Dintr-o pană de oțel.

Deși ea stă încuiată,
Veselă mereu s-arată.
Tic-tac, tic-tac, știi ce vrea?
Uite, nu-i o păcăleală,
Ora dă fără greșală!

În romînește de ION CALOVIA

Licuricii

de G. ȘTEFĂNESCU

S-a-nnoptat, și în grădină
Pe o bancă-ntre sulfină
Stau Rodica
Și mămica.

Și Rodica o întrebă:

„Spune, mamă, colo-n iarbă
Ce lucește-așa de tare?

Și aleargă și tot sare?”

Mama-i spune: „gîze mici
Ce se cheamă licurici”.

Fata mîna stă să-ntindă,
Licuricii să îi prindă.

Dar, privind în depărtare,
Către mama strigă tare:

„Mamă-un cîrd de licurici
De la mină vin aici”.

Mama către ea zîmbește:

„Nu sînt licurici, privește,
Ies ortacii de la mină

Și-au în mîini cite-o lumină”.

COCORUL

Bădița trece pe tractor.
L-așteaptă fericit ogorul.
Din zări, un obosit cocor,
Jos lingă el și-oprește zborul.

Merg amîndoi pe șesu-ntins,
Departe, soarele răsare.
Și legănat, de somn cuprins,
Cocorul crede că-i pe mare.

TITEL CONSTANTINESCU

„Arici Pogontci”, album pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar.
Adresa: București, Piața Scintei nr. 1, telefon 17.60.40. Abonamentele se fac la ofi-
ciile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli pînă în ziua de 23 a lunii,
cu deservîrea peste două luni.

Costul abonamentelor: pe 3 luni 4,50 lei; pe 6 luni 9 lei

74

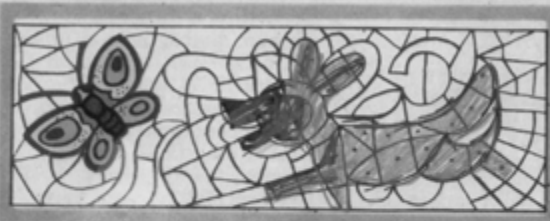

Tic-Tic

Tic, tic,
Cîte-un pic,
Picurînd ca din ibrie,
Plînge-un țurture pitic —
Primăvara l-a muiat
Și de-accea-i supărat.

MIRCEA MICU

Fel de fel

Vreți să știți cine
aleargă după flu-
turaș?

Colorați spațiile
punctate și veți afla.

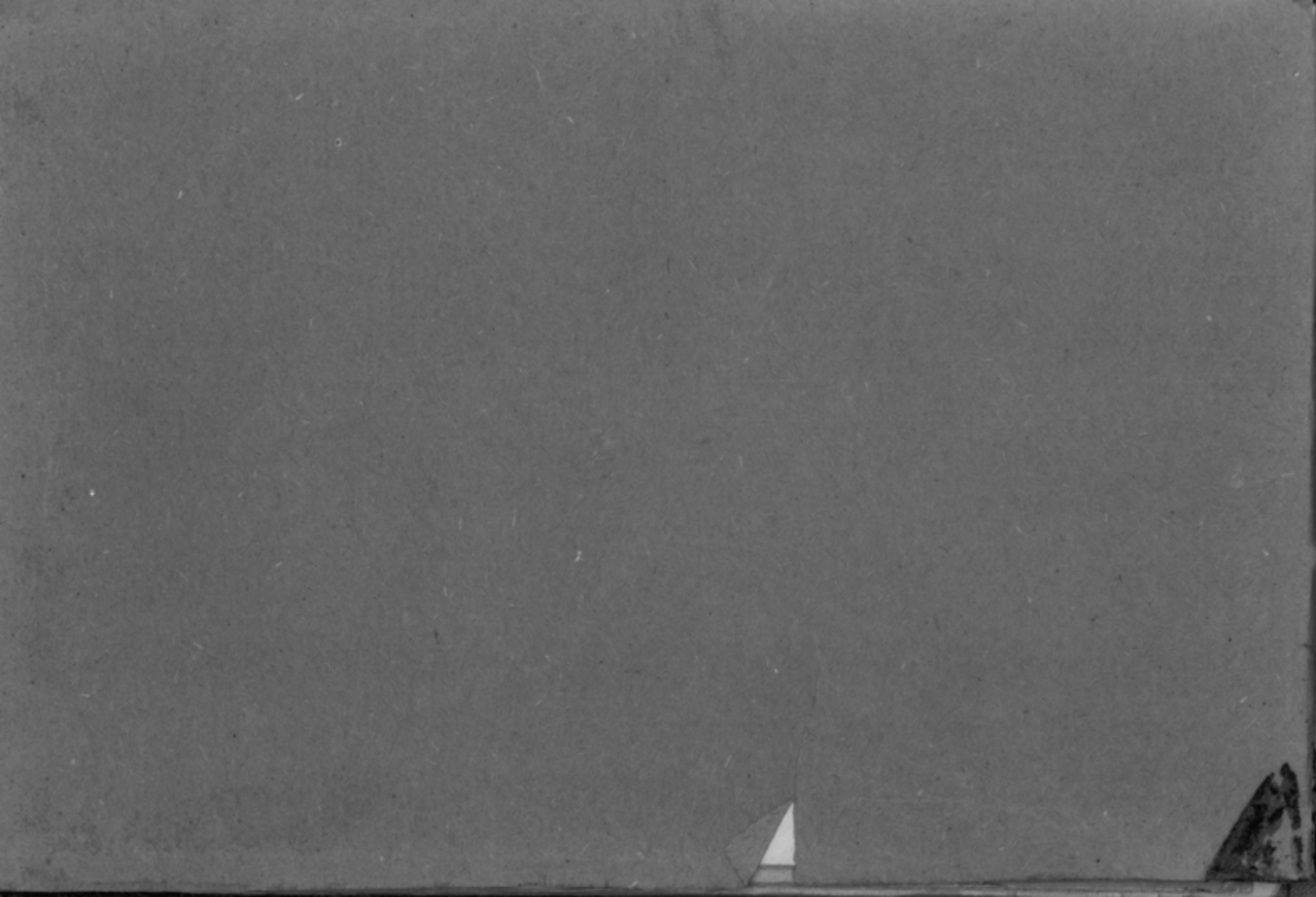
Fetițelor cumînți,
ARICI POGONICI
le oferă un desen
pentru a fi brodat
pe șorțuleț sau pe
batistă.

Pisicuța se află în
mare încurcătură:
nu mai găsește firul
care s-o ducă la
ghem.

Vreți s-o ajutați
voi?

ARICI POGONICI

Nr. 8 ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA” 1960

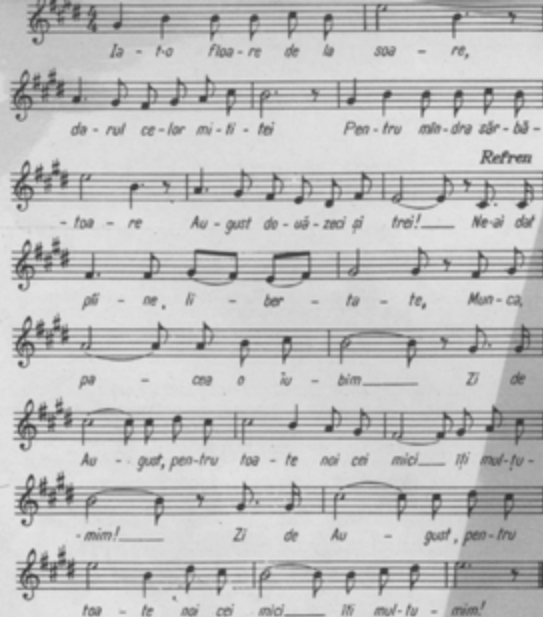

Cîntec pentru 23 August

versuri:
C. RÎMNIC
muzica:
ANATOLE
BÎRCĂ

Iat-o floare, de la soare,
Darul celor mititei
Pentru mîndra sărbătoare
August 23!

Refron:

Ne-ai dat pîine, libertate,
Munca, pacea o iubim.
Zi de August, pentru toate,
Noi cei mici îți mulțumim!

Cu partidul drag-nainte,
Merg cei mari, și noi cu ei.
Pentru tine, zi fierbinte,
Zboară albiu porumbel.

TREC PIONIERII

E toată grădinița
Acuma la ferești,
Trec pionieri pe stradă
Și drag ți-e să-i privești.

Cravatele pe piepturi
Le flutură ușor
Și pînă-n depărtare
Răsună cîntul lor!

ELENA DRAGOȘ

Hele cui sunt toate?

de MIHAI STOIAN

alurile mării îl leagănă pe Ionel și-l bucură:

— Bună-i marea, bună-i! strigă el.

Și încearcă să-i gonească pe cei din jur:

— Duceți-vă mai încolo, mai încolo, să am loc destul!

Copiii se bosumflă și-l ceartă:

— Dar ce, marea-i numai a ta? E-a noastră, a tuturor!

Ionel se încapăținează:

— Ba-i a mea, numai a mea!

Marea se supără de cele auzite. Mugește, valurile-i cresc... Copiii ies pe mal.

— Ai văzut? îl muștră ei pe Ionel. Ai supărat marea...

Băiatului nu-i prea pasă. A pus mîna pe-o minge și se joacă.

— Arunc-o spre mine! îi strigă unul din copii.

— Și spre mine!... Și spre mine!...

Ionel se preface că nu aude îndemnurile. Obosește, jucîndu-se de unul singur. Așezat pe minge, nu se mai bucură de joacă nici el, nici copiii. Ceilalți se rățoiesc iar la băiat:

— Dar ce, mingea-i numai a ta? E-a noastră, a tuturor!

— Ba-i a mea, numai a mea! se dovedește Ionel îndărătnic.

Pe dată, mingea se posomorăște, culorile-i pălesc și iat-o dezumflîndu-se tristă.

— Ce-ai mai făcut? Ai necăjit pînă și mingea...

Ionel își vede de-ale lui. S-a așezat pe-o băncuță de pe plajă și se arată nepăsător. Copiii vin spre el, vor să se așeze alături, doar, doar îl vor face să priceapă, dar el îi gonește.

— Poate zici că și banca-i numai a ta? E-a noastră, a tuturor!

Băiatul le întoarce spatele, ră-

sucește doar puțin capul, ca să le poată răspunde:

— Ba-i a mea! Numai a mea...

N-a isprăvit vorbele, că s-a și trezit la pămînt. Banca, nemulțumită, s-a întins pe nisip. Ionel nu-și mai găsește locul. Se înapoiază în curtea coloniei. Rămîne în porțiță și nu-i lasă pe alții să intre sau să iasă.

— Dă-ne drumul! Porțița nu-i doar a ta! E-a noastră, a tuturor!

— Ba-i a mea, numai a mea! abia apucă să spună, că balamalele și sar cît colo, porțița cade cu zgomot și copiii trec dintr-o parte în alta, muștrîndu-l:

— Numai pocinoage faci!

Ionel se întoarce pe plajă, de astă dată cam amărit. Se întinde la soare, nu înainte de-a da din mîini și din picioare, ca să-și facă mai mult loc în jur.

— Ei, soarele-i numai al tău?

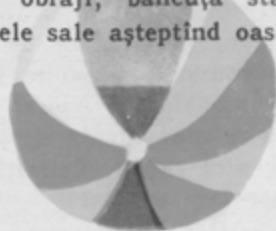
— Și soarele! incuviințează, îndîrjit, Ionel.

— Iar soarele, gata, s-a și tras — de necaz — după un nor. Copiii pleacă de pe plajă, lăsându-l singur pe Ionel. Iar el se plictisește, nu mai are nici măcar cu cine schimba o vorbă. Și marea, fără copii, e mai tristă. Încetișor, băiatul se îndreaptă spre colonie și se înfățișează celorlalți:

— Nici voia bună nu-i doar a mea.

Nimic nu-i numai al meu!
Toate-s ale noastre!

Și, ca prin farmec, fiecare a fost iarăși ca mai înainte: marea și-a potolit valurile, mingea e la fel de rotofeie, cu culori vesele în obraji, băncuța stă pe picioarele sale așteptând oas-

peți, portița e la locul ei, liniștită, iar soarele s-a ivit, vesel, de după nori.

Și soarele, și marea, toate sînt vesele că Ionel a învățat un cuvînt nou:

— Al nostru!

Și băiatul se joacă mulțumit, împreună cu ceilalți.

Desen: CLELIA OTTONE

Cum a știut Sandu că a crescut mare

Sandu îi auzea adesea pe părinții săi spunînd: „fiul nostru a crescut mare”.

Atunci el se bucura și gîndea: „Acum, pentru că sînt mare, a sosit timpul să ajut și eu în gospodărie”.

Și s-a gîndit să înceapă chiar cu reparația unui scaunel care era stricat.

Mama era tare mîndră, văzîndu-l cum examinează scaunelul, iar bunica, de bucurie, s-a dus repede și i-a adus un ciocan și cuie. Apoi, ca să-l ajute, bunica a prins de scaunel, cu mîinile, să poată băiețelul să bată cuiele. A venit și mama să-l ajute. Dar cînd copilul a prins să bată cuiul, s-a lovit la un deget și a început să se vaye. Și deși nu se lovisese decît puțin, Sandu a lăsat lucrul și s-a dus să-și panseze degetul și să se culce.

Bunica s-a mîhnit atunci și a

strîns uneltele și cuiele. Apoi a luat și scaunelul și l-a dus în magazie.

Dar în casă, Sandu s-a gîndit: „De ce mi-am lăsat lucrul? M-am lovit puțin la deget și gata, am încrucișat brațele. M-am purtat ca un prunc. Dacă vor auzi copiii de la grădiniță or să rîdă de mine. «Mare meșter, o să spună ei. Începi un lucru și îl lași baltă»”. Și atunci, Sandu s-a sculat, a mers încet, încet, a luat cuiele și ciocanul și s-a dus la magazie, unde dusesse bunica scaunelul.

Boc, boc, boc, boc! A început el să bată cuie și să îndrepte piciorul scaunelului. A oboșit. Dar cînd s-a așezat pe scaunel să se odihnească și a văzut că făcuse un lucru bun, s-a bucurat și a uitat de oboseală.

A luat apoi scaunelul, l-a dus și

l-a așezat în mijlocul casei, ca la expoziție.

A intrat bunica în cameră și s-a uitat necăjită: „cine a adus scaunelul stricat aici?”

Și l-a luat să-l ducă jos. Dar cînd a văzut că era reparat, s-a dumirit și a zîmbit.

A intrat și mama. A văzut și ea scaunelul reparat și a întrebat cu mirare:

— Cînd a fost reparat scaunelul?

Copilul rise atunci în ascuns și spuse ca pentru sine:

— De cînd m-am făcut mare.

VITACHIS SIVETIDIS

ARICI POGONICI

ÎN VIZITĂ LA
GOSPODĂRIA
COLECTIVĂ

Desene: PUIU MANU

1) Într-o zi m-am îndreptat
Spre-un sat colectivizat.

2) Bidoanele, pe la șapte,
Toate pline sînt cu lapte.

5) Un aparat special
Hrănește artificial

6) Spune-mi,
rogu-te,
mata,
Mai putem
vedea ceva?

3) Oțel-o stromia și pînăci.
Poftă bună, dragii mei!

Ci zîmbiți, zîmbiți vă rog!

7) Herghelia am văzut.
Caii ruginii mi-au plăcut.

8) Și la baltă-am fost apoi
Printre giște și rățoi.

Băiețelul n-a plecat la defilare, pentru că e prea mic.

Și lui i-a părut rău.

Dar mama i-a spus:

— Peste un an, tot la 23 August, vei merge cu mine!

— Ba cu mine! a spus tata.

— Ba merge cu mine! Ba merge cu mine! a spus fratele lui, pionierul.

Numai bunica n-a spus nimic. Pentru că bunica e foarte bătrână. Ba a spus și ea ceva:

— Ei, lasă, lasă! Astăzi ai să rămii cu mine! Nu vrei tu să rămii cu mine?

Și băiețelul a rămas.

A ieșit mai târziu în balcon.

Dar nu știu, parcă tare ar fi vrut să fi fost și el acum la defilare!

„De-aici, din balcon, ce văd eu? Nimic! Nici defilare! Nici pionieri!...” Și-avea lacrimi în ochi. Și uite, drept să vă spun, că nu prea-i ședea bine!

S-anzi deodată un foșnet ca un glas subțire:

— Cum, nu vezi nimic? Dar eu ce sînt?

— Dar tu nu ești om și nici coloană de defilare! Tu ești un brăduț! Atîta tot!

— Pînă ieri nu eram aici! a spus brăduțul. M-au adus ei, oamenii care defilează astăzi. M-au luat din pădure! Și-acum, iată-mă lîngă fereastra ta!

— Și nici eu nu eram aici! a strigat fîntîna arteziană. Tot oamenii care sînt la defilare m-au înălțat aici! Și iată-mă lîngă fereastra ta!

— Și pe mine tot ei m-au ținut atît de frumos! strigă un covor din vitrina magazinului cel nou.,

BAIEȚELUL

— Dar eu? De mine uitați? strigă strada abia asfaltată. Pe mine cine m-a îngrijit și m-a făcut netedă și frumoasă? Tot oamenii care sînt la defilare. Înainte erau pe-aici numai gloduri și bălării!

— Și pe mine tot ei m-au fabricat în uzină! strigă troleibuzul care tocmai trecea pe stradă. Aduceți-vă aminte că nici nu m-ați văzut pe aici pînă acum două zile!

Băiatul nu mai spunea nimic. Asculta doar.

Desen: COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

DIN BALCON

Și-auzi apoi, chiar lingă el, un glas:

— Dar eu? Eu, balconul în care stai tu, băiețelule? Cine m-a zidit aici? Și cine a făcut blocurile astea noi în care locuiesc atîția copii ca tine? Tot ei! Oamenii care defilează astăzi! Și tu plîngi că nu vezi nimic! Dar toți cîți sîntem aici îți amintim de părinții tăi și de prietenii lor și de toți oamenii! Chiar dacă ei sînt plecați la defilare, tu să nu te simți singur! Ba mai și

plîngi! Ei, asta-i bună! Și doar te lauzi mereu că ești băiat mare!

Și băiețelul? Ce-a mai făcut băiețelul?

A dat fuga în casă, a luat de pe măsuța de jucării stegulețul lui cel roșu și, cîntînd, a ieșit din nou în balcon.

Și toate minunile, cîte răsăriseră în jurul lui, îi aminteau acum de tovarășii care le-au construit.

Și uite, parcă-i vede chiar defilînd și strigînd:

— Trăiască 23 August!

Și e fericit! Fericit!

TITEL CONSTANTINESCU

CERTA DE NUR

După ALEXEI TOLSTOI
Desene de EUGEN TARU

1 Într-o zi, un dulgher bătrîn, pe nume Giuseppe, începu să cioplească un butuc. Și deodată auzi...

— Văleu! De ce mă tot ciupești!?!
— Ia te uită, vorbește!

2 Tocmai atunci veni la el Carlo, flașnetarul.

Și cum Carlo se plînsese că n-are cu ce-și duce zilele, Giuseppe îi dăruie butucul de lemn, ca să scape de el.

3 — Cioplește din el o păpușă și fă-o să joace prin curțile oamenilor. O să-ți ciștiști astfel plinea. Dar butucul îl pocni pe Carlo în cap...

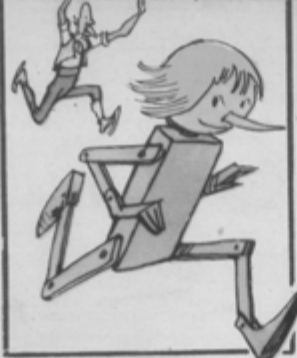
4 Giuseppe și Carlo se luară la ceartă. Și de la ceartă la bătaie. Dar pînă la urmă se împăcară.

5 Carlo puse butucul sub braț și-o porni spre casă.

6 Începu să cioplească din el o păpușă. „Tii, ce nas lung!” N-o termină însă bine, că păpușa o și zbughi în stradă.

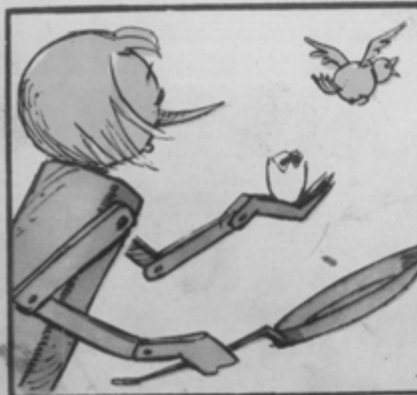
7 — Stai, că-țiarăteuție! ... Dar Buratino, că așa îi pusese flașnetarul numele, fugea de rupea pământul.

8 — Hainul ăsta l-a bătut pină i-a scos sufletul! îl invinuiră pe Carlo oamenii. Și polițaiul cel mustăcios îl țiri la poliție.

9 — Să nu mai fugi de acasă! îl povățui Greierul Vorbitor. De mâine chiar să te duci la școală!

10 Făcându-i-se foame, Buratino luă un ou și-i sparse coaja cu gând să-l prăjească în tigaie. Când colo...

11 După un timp veni acasă și tata Carlo. — O să fii cuminte de-acum încolo! îi făgădui Buratino. Ba o să mă duc chiar la școală.

12 Iată-l pornind spre școală, cu ghiozdanul în spate! Dar ce se vede în zare? Școala? (Va urma)

1. Cu o trestie și-o sfoară
Lică stă și pescuiește.
— Pregătește-te surioară,
Azi mîncăm la masă pește!

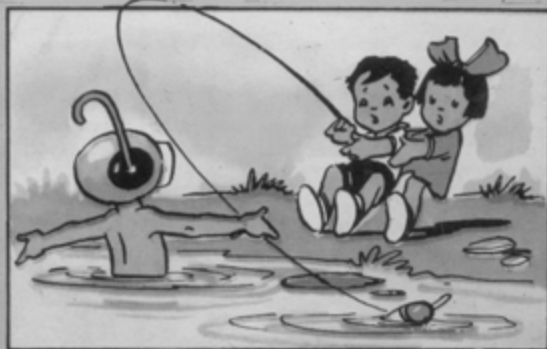
2. Și deodată — ce emoții!
Bătul, arc se încovoia.
— Ajutor! Săriți cu toții!
...Vin în fugă Sandu, Gae.

3. Undița se-afundă-n ape,
Se-opintesc cei trei din greu...
Fotograful stă pe-aproape
— Asta zic, instantaneu!

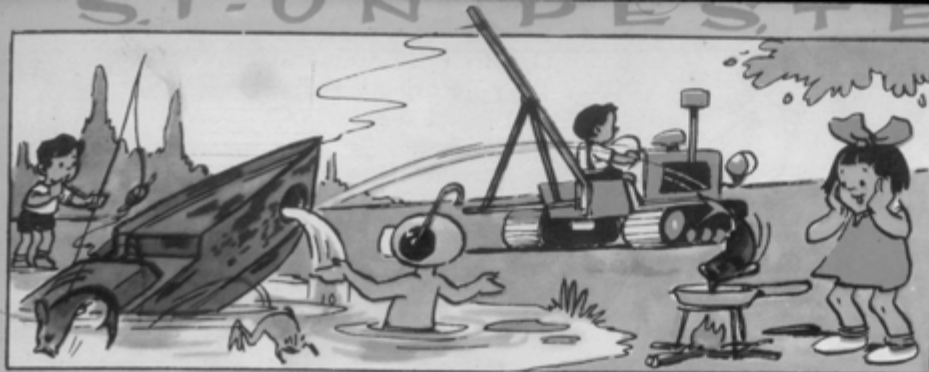

4. E un pește fără seamăn
Și îl țin cu greutate.
Mîrcea sare fără teamă.
Știe bine să înoate.

5. — În zadar ni-i osteneala,
Nu-i pescar care să-l țină.
Doar cu-o undiță specială
Il vom scoate la lumină.

6. Iată-i, toți s-au pus pe treabă,
„Undița”-i cît o antenă.
Lică-ngîndurat se-ntreabă:
— Nu cumva e o balenă?

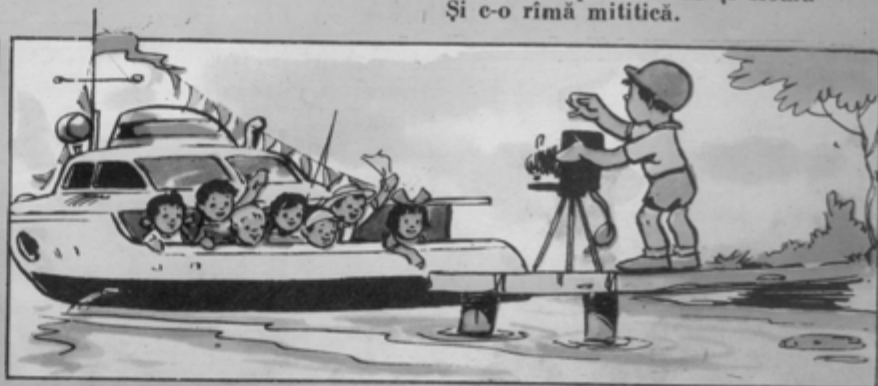
7. Fiare vechi de apă roase...
— Ura! strigă vesel Gae.
Și un pește-n... solzi și oase
Nimerește în tigare.

8. „Peștele” e-acum afară...
— Ești pescar pe cinste, Lică!
— Și l-am prins cu 'ac și sfoară
Și e-o rimă mititică.

9. Fierul vechi călătorește
Spre uzina din oraș,
Unde năzdrăvanul pește
Se preschimbă-n vaporeș.

10. Vaporașul dă semnalul,
Toți sînt veseli, ochii vii,
Vor porni să-nfrunte valul...
— Hei, zîmbiți, vă rog, copii!

Text: EDUARD JURIST
Desene: R. DULDURESCU

A TREIA AVENTURĂ

Bum, bum, bum!...
Cine vine-acum
Și puternic, și frumos?
Vine ciinele Barbos.
E-un voinic între voinici,
Nu se teme nici de zmei.
Uite-l, vine pe aici
Cu stăpînul său Andrei.
— De ce gonești ca un zălud?
Barbos, mergi lingă mine!
Și tot venind așa, aud
Un plîns cu suspine!
Curaaj!
Minutu-i prețios!

Sar gardul în livadă
Andrei și ciinele Barbos.
Și-acolo...
Ce să vadă?
De printre arborii semeți
Deodată
Se-arată

Băieții vor s-o bată.
O, răilor, să tremurați!
De judecată nu scăpați!
— Plecați de-aici!
Andrei așa
Le strigă.
Ei rămîn!

Barbos smucește de curea
 Și scapă de stăpîn.
 Și-are ciinele-un glăscior
 Care te bagă în răcori!
 O dată numai a lătrat,
 Și-adunătura de netoți
 S-a-mprăștiat,
 Neașteptat,
 Să scape-ntregi,
 Să scape toți.
 Și plîng în fugă.
 Doar sînt puști!
 — Hai să-i iertăm, Barbos!
 De data asta să nu-i muști.
 I-ai speriat serios!
 Puteau să facă multe rele,
 Dar tu i-ai dezvățat de ele.
 Bomboane îi dădu Andrei
 Celui mai drag dintre căței.
 Și-a spus fetei:
 — Dacă vrei

Și calea ți-e primejdioasă,
 Te vom conduce pînă-acasă.
 Și nu mai fi tristă...
 Și uite-o batistă...
 Fetița, ciinele, Andrei,
 De azi prieteni buni toți trei,
 Sînt veseli, rîd trecînd pe chei,
 Și rîde rîu-n rînd cu ei.
 Nu e un lucru curios.
 Îl știe el un pic
 Pe băiețașul inimos,
 Deși atît de mic.

LEONID ZAVALNIUK
 în romînește de HORIA ARAMĂ

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

NELI COBAR

1

2

3

4

5

6

„Arlei Pogonici”, album pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar.
Adresa: București, Piața Științei nr. 1, telefon 17.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și distribuitorii voluntari din școli până în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni.

Costul abonamentelor: pe 3 luni 4,50 lei; pe 6 luni 9 lei